

Седемъ Кошници.

„И дигнаха остатки отъ укрухи
седемъ кошници.“ *)

„И ядоха и наситиха се; и дигнаха остатки отъ укрухи седемъ кошници.“ Този стихъ не е най-важенъ отъ всички други по своята дълбочина, обаче, важенъ е по своята активностъ, по това, че означава извършване на нѣкаква работа. Тамъ е казано, че всички ядоха и наситиха се, и следъ това пакъ остана нѣщо. Тѣй щото, когато човѣкъ започва своя животъ, той не трѣбва да се наема съ най-важната работа, но съ онази, макаръ и най-малка, която създава условия за проява на човѣшката дейностъ. Когато малкото дете отива на училище, за него не е важно да се занимава съ въпроса, какво ще прави като свърши училище. Въ дадения моментъ най-важниятъ въпросъ за него е да се заеме съ изучаването на буквитѣ. Въ свѣта сѣществува следниятъ законъ: каквото е началото на нѣщата, такъвъ ще бжде и тѣхниятъ край. Сѣщевременно, въ живота се забелѣзва следния контрастъ: ако човѣкъ започне живота си съ радости, ще свърши съ страдания; ако започне съ страдания, ще свърши съ радости. Подъ думата страдащъ човѣкъ разбираме онзи, който работи. Който не работи, той не страда. Подъ думата радостенъ човѣкъ разбираме онзи, който почива. Обаче, само този може да почива, който е работилъ. И наистина, най-приятното нѣщо въ живота на човѣка е да почива, т. е. да се радва. Де почива човѣкъ? На небето. Небето е мѣсто за почивка, а земята — за работа. Когато слиза на земята, човѣкъ започва да страда. Въ този смисълъ, страданията иматъ съвсемъ друго предназначение отъ това, което съвременнитѣ хора разбиратъ. Страданията носятъ най-добрата храна за човѣшката съвѣсть. Които не сж страдали, тѣ сж по-жестоки отъ ония, които сж страдали. Ако страданието не е необходимо, като вътрешенъ процесъ за човѣшкото развитие, то не би сѣществувало. Веднѣжъ сѣществува, то има дълбокъ смисълъ. Кой страда въ свѣта? Добритѣ, великитѣ, благороднитѣ хора всѣкога сж страдали и страдатъ, а лошитѣ хора се мжчатъ.